

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/152/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118208269
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4118208269.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Tr. A. B. XXX/XX, XXX XX O., zastúpeného advokátskou kanceláriou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7Csp/160/2018-98 zo dňa 27.03.2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500 eur ako primerané finančné zadosťučinenie do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca podal dňa 12.07.2018 žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia 500 eur na tom základe, že so žalovaným uzatvoril úverovú zmluvu č. F., na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver v sume 3018 eur a on sa zaviazal úver splácať v 48 splátkach po 136,56 eura, pri ročnej úrokovej sadzbe 38,842678 % a RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) 67,68 % a celková čiastka na zaplatenie predstavovala sumu 6.554,88 eura. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 17Csp/198/2017 namietal, že zmluva je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pretože neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Rozsudkom zo dňa 13.02.2019 súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 682 eur s 5% ročným úrokom z omeškania ročne od 24.11.2016 do zaplatenia ako aj trov konania. Súd konštatoval najmä nesprávne uvedenie RPMN, výšky úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi, absenciu trvania doby zmluvy a termín konečnej splatnosti; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenia, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi zaplatiť. Žalobca s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch tvrdil, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže porušenie zákonnej povinnosti veriteľa - absenciou obligatórných náležitostí zmluvy - malo za následok nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru a žalobca ako spotrebiteľ si uplatnil úspešne na súde porušenie predmetných povinností. V spore bol úspešný, lebo veriteľ vyhotovil zmluvu v rozpore so zákonom.

2. Žalovaný považoval nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za nedôvodný, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaný porušil kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného predpisu. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je podľa žalobcu to, aby bola potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať, a zadosťučinenie sa môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom. Súd ho síce právoplatným rozsudkom zaviazal vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 682,80 eura s prísl., no toto nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Predmetom konania totiž nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, lebo súd vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobcovi žiadna potenciálna ujma mu nevznikla, ale získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka, a on bol sankcionovaný tým, že žalobcovi poskytol úver bez úrokov a bez poplatkov a sumu zaplatenú nad istinu mu na základe rozsudku vyplatil. Žalobca s týmto stanoviskom žalovaného nesúhlasil a zotrval na svojich tvrdeniach. Veriteľ bol povinný koncipovať formulárovú zmluvu tak, aby boli splnené obligatórne požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch, aby zmluva neobsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, aby veriteľ nepoužíval v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom nekalé obchodné praktiky, nekonal v rozpore s dobrými mravmi v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Základ nároku na finančné zadosťučinenie je preto podľa žalobcu daný a postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme. Primerané finančné zadosťučinenie okrem satisfakčnej funkcie plní aj sankčnú funkciu.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že strany sporu uzatvorili dňa 08.02.2012 úverovú zmluvu č. SUA12/000649, predmetom ktorej bolo prefinancovanie motorového vozidla zn. Ford Focus kombi Diesel v cene 3.018 eur, pričom celková výška úveru - 3.312,71 eura, z čoho bolo zaplatené v hotovosti 302 eur, náklady spojené s úverom 596,711 eura a žalobca sa zaviazal úver zaplatiť v 48 splátkach po 136,56 eura; dátum prvej splátky bol 07.03.2012 a ďalšie vždy do 7. dňa v kalendárnom mesiaci bankovým prevodom, konečná splatnosť bola stanovená na deň 07.02.2016, ročná úroková sadzba bola 38,842678%, RPMN 67,68%, priemerná hodnota RPMN 19,75%, celkové náklady spotrebiteľa 3.242,17 eura a celková čiastka splatená spotrebiteľom 6554,88 eura. Podľa kalkulácie finančného vyrovnanie pre predčasné splatenie a ukončenie úverovej zmluvy nesplatená istina predstavuje 3.144,71 eura, marketingová akcia 588,44 eura, dlžné splátky 136,56 eura, administratívny poplatok 31,45 eura a celková suma bola 3.901,16 eura. Okresný súd Nitra na základe žaloby rozsudkom zo dňa 13.02.2018 sp. zn. 17Csp/198/2017-64, právoplatným dňa 10.04.2018, rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 682,80 eura spolu s 5% úrokom z omeškania od 24.11.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku ako aj náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého proti porušiteľovi práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ držal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované proti všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Zákon o ochrane spotrebiteľa v znení čl. VIII zákona č. 102/2014 Z. z. vymedzuje pojem spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorá vystupuje vo vzťahu s podnikateľom pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľom je každá fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci: - svojej podnikateľskej činnosti - svojho zamestnania alebo - svojho povolania. Zákon neustanovuje pozitívnu definíciu, kto je spotrebiteľ, ale vymedzuje spotrebiteľa cez negatívne vymedzenie určením okruhu osôb, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Na rozdiel od spotrebiteľa predávajúcim nie je iba fyzická osoba, ale môže ním byť aj právnická osoba. Zákon vymedzuje predávajúceho pozitívnou definíciou, z ktorej možno vyvodiť, že predávajúcim je protistrana voči spotrebiteľovi. Podľa zákona predávajúcim je každá osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej

podnikateľskej činnosti alebo povolania. Predávajúcim podľa zákona je aj ďalšia skupina osôb, ktoré konajú v mene alebo na účet predávajúceho. Na rozdiel od spotrebiteľa, pri dimenzovaní ktorého je významná požiadavka zamestnania, pre vymedzenie predávajúceho nie je vznesená požiadavka zamestnania.

5. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy; stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, že ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Spotrebiteľskú zmluvu v slovenskom právnom poriadku upravujú dva základné právne predpisy, a to Občiansky zákonník v § 52 a nasl. a zároveň zákon o ochrane spotrebiteľa. Spotrebiteľská zmluva je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, z čoho vyplýva, že každá zmluva, ktorú uzatvorí dodávateľ a spotrebiteľ bez ohľadu na jej formu sa považuje za spotrebiteľskú zmluvu. V tomto prípade bolo vyhovené žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 682,80 eura s prisl. z titulu bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného na základe vyššie opísanej zmluvy o úvere zo dňa 08.02.2012. Žalobca pri konštatovaní, že úver je bez poplatkov a bez úrokov (§ 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch) mal zaplatiť žalovanému len istinu úveru, v dôsledku čoho uplatňovaná suma 682,80 eura tvorila nepremiľčanú časť bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia postačuje, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Žalobca si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi, a teda má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Predpoklad pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu nepochybné pri uzatváraní kontraktu so žalobcom nedodrжал zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalobca sa z tohto titulu voči nemu úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia. Preto bolo treba konštatovať, že takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi.

6. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané v prejednávanej veci súd považoval finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu vzniknutej konaním žalovaného. Je tiež určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného strpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Súd zohľadnil okolnosti daného prípadu, keď žalobca sa musel ochrany svojich práv domáhať na súde, aby neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom, pričom len odplata za poskytnutie úveru predstavovala 3.242,17 eura pri sume skutočne poskytnutého úveru 2.716 eur s tým, že žalobca nad sumu istiny zaplatil čiastku 4.233,36 eura, v ktorej boli ohrozené majetkové práva žalobcu. Zároveň súd pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil aj to, aby výška finančného zadosťučinenia plnila aj odradzovaciu funkciu uvedeného satisfakčného prostriedku, keďže takýto nárok neplní len retutárnu funkciu, ale aj funkciu sankčnú a odradzujúcu, aby sa žalovaný ako dodávateľ nedopúšťal recidívy konania porušujúceho práva spotrebiteľov. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáha ochrany svojich práv. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, čím boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia v uplatnenej výške 500 eur. Okrem uplatnenej istiny súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, prípadne zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Uvedený rozsudok napadol z dôvodov podľa v § 365 ods. 1) písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa neho rozhodnutie súdu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia považuje nie je správne. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu, ktoré neboli splnené. Predpokladom je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. V danom prípade však práva žalobcu neboli nijako poškodené. Predmetom predchádzajúceho súdneho konania bolo len vydanie bezdôvodného obohatenia, čomu súd síce vyhovel, no tento rozsudok nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Ďalšou podmienkou bolo nielen preukázanie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom o ochrane spotrebiteľa a aj osobitnými predpismi. Žalobca neuvádzal, akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa; pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Zo samotného pojmu primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva nevyhnutnosť jeho primeranosti vo vzťahu k porušenej povinnosti. Jeho cieľom má byť nastolenie akejkoľvek rovnováhy v dôsledku porušenej povinnosti, ktorá spotrebiteľovi mala spôsobiť škodu. Pokiaľ však súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí (prípadne neplatnú, aj keď sa na základe nej poskytnú spotrebiteľovi finančné prostriedky), žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla; práve naopak - získal výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastávame názor, že výklad § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je správne aplikovaný. V tomto smere poukázal na závery rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 a aj na ďalšie súdne rozhodnutia. Pokiaľ aj súd v predchádzajúcom konaní vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žalobcovi mohla potenciálne vzniknúť len ujma za zaplatené úroky (na ktoré sa však pri podpise úverovej zmluvy žalobca slobodne a vážne zaviazal). Táto „ujma“ mu už bola nahradená plnením na základe rozsudku sp. zn. 17Csp/198/2017. Iná ujma mu nevznikla. Priznanie žalovanej sumy by v princípe by znamenalo, že za nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Bol to práve žalobca, ktorý žiadal o úver, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený a bol si vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. S celým týmto procesom vedome a dobrovoľne súhlasil. Pre žalovaného nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlosti získaní finančných prostriedkov, ktorú mu poskytol, pretočil na „ujmu“, resp. „hrozbu ujmy“, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, s ktorými na základe podpísanej úverovej zmluvy počítal, ale len samotnú istinu úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane, je samotný veriteľ. Postavenie slabšej strany neznamená, že tejto bude poskytnutá bezbrehá ochrana voči dodávateľovi ako strany silnejšej.

8. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že žalovaný interpretuje § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa tak, že vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, bezdôvodného obohatenia a podobne, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v používanej spotrebiteľskej zmluve. Žalovaný v rozpore s uvedeným výkladom NS SR argumentuje, že žalobca si síce úspešne uplatnil proti žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia, ale to podľa neho nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Nepochybne sa mylí a normy si vykladá nie len v rozpore s právnou úpravou, ale aj výkladom najvyšších súdnych autorít. Pri rozhodovaní o jeho nároku treba vychádzať z toho, že to má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak,

aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia, a jednak má ísť o odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa už voči ďalším spotrebiteľom pochybenia nedopustí alebo nie v takej intenzite. On splnil všetky zákonné predpoklady pre úspešné uplatnenie práva a skutočnosť, či mu ujma reálne vznikla, je právne irelevantná. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku takéhoto konania trpieť. Súčasne je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom.“ V tomto ohľade poukázal tiež na rozhodnutie napr. Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/99/2018 zo dňa 27. 06. 2018. Je zarážajúce tvrdenie, že žalobcovi z bezúročnosti a bezpoplatkovosti mala vyplynúť akási výhoda. Sám žalovaný poukazuje na to, že je odborne spôsobilá osoba podnikajúca na finančnom trhu roky a je jej povinnosťou poznať právnu úpravu v predmetnej oblasti a dodržiavať ich. Nie je potom zrejmé, za čo žalovaný požadoval odplatu, ak ako podnikateľ je objektívne zodpovedný za to, v akej kvalite poskytuje svoje služby, a pokiaľ poškodzuje spotrebiteľov poskytovaním klamlivých a zavádzajúcich informácií vzťahujúcich sa na ten - ktorý úverový produkt, dopadá na žalovanú sankcia v zmysle príslušnej právnej úpravy a tejto zodpovednosti sa nemôže zbaviť, ani zodpovednosť prenášať na spotrebiteľa. Z podaného odvolania vyplýva nepochopenie právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa a zľahčovanie závažného konania veriteľa. Žalovaný neuviedol v odvolaní také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť daný rozsudok. Rozsudok je správny a riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Žalovaný sa síce pokúša vo svojej argumentácii presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá, ale na druhej strane rovnaký subjekt nemal v tisícoch prípadoch pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor spotrebiteľov. Ak sa potom v rámci súdneho konania odvoláva na spravodlivosť alebo slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal, tak tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojím konaním porušil právnu úpravu.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1 a contrario, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a ako taký ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a správne skutkovo aj právne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky relevantné otázky, ktorý bolo potrebné na základe podanej žaloby riešiť. Preto odvolací súd nepovažoval odvolanie žalovaného za opodstatnené a jeho dôvody zhodnotil ako právne irelevantné. V odvolaní v podstate namietal tie isté okolnosti, aké uvádzal aj v odpore podanom proti platobnému rozkazu, a súd prvej inštancie sa nimi dôkladne zaoberal v nadväznosti na prezentované návrhy na vykonanie dôkazov. Pokiaľ ako odvolací dôvod uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, tak takýto dôvod vo svojom odvolaní bližšie nerozvedol a ani nenamietal skutkové zistenia opísané v odôvodnení napadnutého rozsudku. Čo sa týka druhého odvolacieho dôvodu, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, tento dôvod síce podrobne zdôvodnil, avšak odvolací súd konštatoval, že jeho dôvody nemajú právnu relevanciu, pretože súd prvej inštancie správne aplikoval citované zákonné ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a vo veci správne rozhodol. Všetky zákonné podmienky pre priznanie uplatneného práva žalobcovi boli v tomto konaní splnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie týmto zákonným podmienkam zodpovedá. Obrana žalobcu proti odvolaniu žalovaného v podanom vyjadrení bola podrobne rozvedená a s ohľadom na danú právnu úpravu aj dôvodná.

11. Po prijatí uvedených záverov odvolací súd posúdil námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie, s ktorým sa stotožnil.

12. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému podľa § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov vynaložených v tomto štádiu konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).